

**ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΥΠΗΚΟΟΥ΄
ΑΓΩΓΗ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΗΣ ΩΣ ΝΟΜΙΜΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ
ΤΟΥ, ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΥΠΗΚΟΟΥ,
ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΤΗΣ΄
ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΑ ΔΙΚΑΙΑ**

1. Η ανωτέρω απόφαση εκδόθηκε επί αγωγής των :

- συζύγου (μάλλον Ουκρανής υπηκόου),
- τέκνου,
- πατέρα,
- αδελφού,
- νύμφης από αδελφό, ανεψιών,
- πενθερού (μάλλον Ουκρανού υπηκόου και κατοίκου Ουκρανίας),
- πενθεράς (μάλλον Ουκρανής υπηκόου και κατοίκου Ουκρανίας) και
- αδελφής της συζύγου του θανόντος (κουινιάδας, μάλλον Ουκρανής υπηκόου και κατοίκου Ουκρανίας),, έλληνα υπηκόου.

2. Το ανωτέρω δικαστήριο δέχθηκε ότι δικαιούχοι της αιτουμένης χρηματικής ικανοποίησεως είναι η σύζυγος του θανόντος, το τέκνο του, τον πενθερό και την πενθερά του.

3. Παρά το έκδηλο του ότι μερικοί από τους ανωτέρω ενάγοντες θα πρέπει να είναι αλλοδαποί υπήκοοι, εν τούτοις το γεγονός αυτό δεν προβλήθηκε στο δικαστήριο. Εξάλλου, δεν προτάθηκε στο δικαστήριο προς έρευνα, εάν η εμφανιζόμενη ως σύζυγος του θανόντος, αλλοδαπή υπήκοος, είχε τελέσει νόμιμο γάμο με τον τελευταίο. Με αποτέλεσμα, να μην ασχοληθεί (ορθώς) το δικαστήριο, αφενός με το ζήτημα του εάν η πρώτη εκ των εναγόντων είναι ή όχι νόμιμη σύζυγος του θανόντος και εντεύθεν εάν ανήκει στην οικογένεια του συζύγου της κι αφετέρου εάν οι ανωτέρω Ουκρανοί υπήκοοι, (τέκνο, πενθερός και πενθερά), αποτελούσαν την οικογένεια του τελευταίου.

4. Συνεπώς, είναι ερευνητέο, εάν πράγματι οι ανωτέρω ενάγοντες είναι κατά το νόμο δικαιούχοι της χρηματικής ικανοποίησεως που τους επιδικάσθηκε πρωτοδίκως, δεδομένου του ότι,

- **ναι μεν** το ζήτημα του εάν κάποιος είναι δικαιούχος χρηματικής ικανοποίησεως, θα κριθεί από το δίκαιο του άρθρου 926 ΑΚ και εν προκειμένω από το ελληνικό

ουσιαστικό δίκαιο και συνεπώς δικαιούχος της ανωτέρω αξιώσεως είναι εκείνος που ανήκει στην οικογένεια του παθόντος¹, **όμως**,

- το ζήτημα του ποιός υπάγεται στην οικογένεια του τελευταίου θα κριθεί από τα (ουσιαστικά) δίκαια των άρθρων 13, 14, 17, 22 και 23 του ΑΚ, (ανάλογα δηλαδή εάν πρόκειται για σύζυγο ή τέκνο)². Δηλαδή, το ζήτημα αυτό συναρτάται με τη νομιμότητα του γάμου από τον οποίο προέρχεται η επικαλούμενη συγγενική σχέση μεταξύ παθόντος και των αξιούντων χρηματική ικανοποίηση προσώπων³ και ειδικότερα,

- **Οι ουσιαστικές προϋποθέσεις του γάμου** και για τα δύο πρόσωπα

που πρόκειται να παντρεφθούν, ρυθμίζονται από το δίκαιο της ιθαγενείας ενός από αυτά (ΑΚ 13 § 1 εδάφ. α'),.

- **ο τύπος του γάμου** ρυθμίζεται είτε κατά το δίκαιο της ιθαγενείας ενός

από τα πρόσωπα που πρόκειται να παντρεφθούν είτε κατά το δίκαιο του τόπου όπου τελείται (ΑΚ 13 § 11 εδάφ. β'),

- **η ιδιότητα του τέκνου ως γεννημένου σε γάμο και συνεπώς ως**

ανήκοντος στην οικογένεια κάποιου, κρίνεται κατά το δίκαιο που διέπει τις προσωπικές σχέσεις της μητέρας και του συζύγου της κατά το χρόνο γέννησης του τέκνου (ΑΚ 17 εδάφ. α'), οι δε προσωπικές σχέσεις των συζύγων ρυθμίζονται κατά σειρά : **1.** από το δίκαιο της τελευταίας κατά τη διάρκεια του γάμου κοινής συνήθους διαμονής τους **2.** από το δίκαιο με το οποίο οι σύζυγοι συνδέονται στενότερα.

5. Εν προκειμένω,

(α) δίκαιο που θα κρίνει την ισχύ του γάμου του θανόντος με την πρώτη ενάγουσα, (τόσο από την άποψη των ουσιαστικών προϋποθέσεων όσο και από την άποψη του τύπου

¹ ΑΠ 3/2007 ΝοΒ 2007/67 και ΕΣυγκΔ 2007/272. ΑΠ 852/2004 Ελλ-Δνη 47/1347. ΕφΑθ 732/2008 ΕΣυγκΔ 2008/29. ΕφΑθ 1051/2006 ΕΣυγκΔ 2007/276. ΕφΑθ 6824/2000 Ελλ-Δνη 42/1347.

² ΑΠ 3/2007, ανωτ., ΕφΑθ 4451/2007 ΕΣυγκΔ 4451/2007. ΕφΑθ 732/2008 ΕΣυγκΔ 2008/29.

³ **Μαργαρίτης**, Εφαρμοστέο δίκαιο σε αδιοπραξίες με στοιχεία αλλοδαπότητας, ΝοΒ 55 σελ. 1240-1241. **Κουτρέτσας**, Αλλοδαπότητα και δικαιούχοι ψυχικής οδύνης από τροχαία ατυχήματα στην Ελλάδα· εφαρμοστέο δίκαιο στην ΕΣυγκΔ 2008, σελ. 130 επ. και ιδίως σελ. 134 in finem. Βλ. και ΕφΑθ 2896/2008 ΕΣυγκΔ 2008/144 (147, in finem). Βλ. και το άρθρο 1463 εδάφ. β' ΑΚ. Βλ. και **Παμπούκη/Νικολαΐδη**, Σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στη χρηματική ικανοποίηση της ψυχικής οδύνης των μελών της «οικογένειας» θανόντος αλλοδαπού υπηκόου σε εργατικό ατύχημα στην Ελλάδα, Γνμδ, ΕΣυγκΔ 2008/11 επ.

του), φαίνεται να είναι το ελληνικό ουσιαστικό δίκαιο (ΑΚ 1350-1352, 1353, 1354, 1356-1360, 1367-1371),

(β) το ίδιο ουσιαστικό δίκαιο θα ρυθμίσει βεβαίως (ως εφαρμοστέο) και την ιδιότητα των εναγόντων, ως πενθερού και πενθεράς του θανόντος (ΑΚ 1462) και

(γ) δίκαιο που θα κρίνει την ιδιότητα του τέκνου του θανόντος, ως γεννηθέντος εν γάμω (γνησίου) φαίνεται να είναι το ελληνικό (ΑΚ 1465).

6. Εν όψει τούτων, παρέπονται αναγκαίως τα ακόλουθα :

α. Η πρώτη ενάγουσα, που ισχυρίζεται ότι είναι σύζυγος του θανόντος, είναι δικαιούχος της αιτουμένης χρηματικής ικανοποίησης, εφόσον έχει συνάψει με αυτόν νόμιμο γάμο, σύμφωνα με τους ορισμούς του ελλαΚ (άρθρα 1367-1369 και 1371). Προς τούτο, απαιτείται να αναφέρεται στην αγωγή το θρήσκευμα της ενάγουσας, η οποία δεν φέρει ελληνικό όνομα. Στην αγωγή όμως δεν υφίσταται ο σχετικός ισχυρισμός. Εξάλλου, (στην περίπτωση κατά την οποία ο γάμος της ενάγουσας με τον θανόντα είναι άκυρος), ακόμα κι αν θεωρηθεί πως δικαιούται χρηματική ικανοποίηση και εκείνος που συμβιώνει με τον θανόντα χωρίς γάμο, η αγωγή πάσχει διότι δεν υφίσταται ο σχετικός ισχυρισμός στο δικόγραφο της.

β. Περαιτέρω, εάν δεν είναι έγκυρος ο ως άνω γάμος, τότε το τέκνο του θανόντος (Γεωργία) δεν θα θεωρείται ως γνήσιο αυτού⁴, παρά εξώγαμο μη αναγνωρισμένο ή νομιμοποιημένο με μεταγενέστερο γάμο των φυσικών γονέων του⁵, εντεύθεν δε είναι προβληματικό το κατά πόσο αυτό εντάσσεται ή όχι στην οικογένεια του θανόντος και εν πάση περιπτώσει η αγωγή δεν έχει τη σχετική ιστορική βάση, αφού εμφανίζει το τέκνο ως γνήσιο του θανόντος και

γ. Ναι μεν, η συγγένεια εξ αγχιστείας διατηρείται και μετά από την ακύρωση του γάμου από τον οποίο δημιουργήθηκε⁶, όμως σύμφωνα με τη νεότερη νομολογία, οι συγγενείς εξ αγχιστείας στους οποίους συμπεριλαμβάνονται και οι πεθεροί (αμφοτέρων των φύλων και εν προκειμένω οι γονείς της ενάγουσας) δεν εντάσσονται στην οικογένεια του θανόντος, ώστε να είναι δικαιούχοι χρηματικής ικανοποίησης κατά την ΑΚ 932⁷.

⁴ ελλαΚ 1465.

⁵ ελλαΚ 1463 εδ.β. β' σε συνδ. με 1473, 1475, 1479 επ.

⁶ ελλαΚ 1462 εδ.β. β'.

⁷ ΑΠ 731/2005 πρώτη δημοσίευση ΝΟΜΟΣ. Βλ. και Σπυριδάκη, Η χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, ΕπΔικίδΑσφ 2005, § Ζ (3) σελ. 145.

7. Μετά ταύτα, έχω τη γνώμη ότι ευσχήμως δυνάμεθα να εφεσιβάλουμε την ως άνω οριστική απόφαση, προβάλλοντας ως λόγους εφέσεως,

- το ότι οι ως άνω ενάγοντες (η πρώτη και οι γονείς της) δεν είναι έλληνες υπήκοοι,
- το ότι η πρώτη ενάγουσα δεν είναι χριστιανή ορθόδοξη,
- το ότι η πρώτη ενάγουσα δεν ετέλεσε νόμιμο γάμο με τον θανόντα,
- το ότι ο θανών ουδέποτε αναγνώρισε (εκουσίως ή δικαστικώς) το ανήλικο τέκνο της πρώτης ενάγουσας,
- το ότι η αγωγή είναι αόριστη, διότι δεν περιέχει τα ως άνω στοιχεία, απαραίτητα ως παραγωγικά των αγωγικών αξιώσεων περιστατικά (ΚΠολΔικ 216 § 1 περίπτ. α΄,
- το ότι οι γονείς της τελευταίας δεν είναι κατά νόμο δικαιούχοι της αιτουμένης από αυτούς χρηματικής ικανοποίησης,
- (εν πάση περιπτώσει) το ότι οι πεθεροί του θανόντος κατοικούν στην Ουκρανία, δηλαδή χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τον τόπο κατοικίας του θανόντος (κατοίκου Λάρισας) και ότι ουδέποτε είχαν αναπτύξει αισθήματα στοργής και αγάπης γι' αυτόν αφού ουδέποτε συνέζησαν ώστε να δημιουργηθεί μεταξύ τους στενός οικογενειακός δεσμός, γι' αυτό και η θλίψη τους από τον θάνατό του είναι μηδαμινή ή έστω ελάχιστη⁸. Αντιστοίχως δε, δεν θα έπρεπε να επιδικασθεί σε αυτούς χρηματική ικανοποίηση ή έστω η επιδικαζόμενη να είναι ελάχιστη,

⁸ Κατά τη διάταξη του άρθρου 932 εδάφ. γ΄ του ΑΚ, επί θανατώσεως προσώπου, επιδικάζεται χρηματική ικανοποίηση στην οικογένεια του θύματος, λόγω ψυχικής οδύνης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, στην οικογένεια του θύματος περιλαμβάνονται τα πρόσωπα εκείνα τα οποία συνδέονταν με τον θανατωθέντα όχι μόνο με στενή συγγένεια, αλλά και με αγάπη, ως εκ της οποίας δοκιμάσθηκαν ψυχικά από την απώλειά του, αδιαφόρως εάν συζούσαν με τον τελευταίο ή διέμεναν χωριστά (ΟλομΑΠ 21/2000 ΕΛΔ 42,55. ΟλομΑΠ 762/1992 ΠοινΧρον ΜΒ, 665. ΑΠ 749/2000 ΕΛΔ 42,76. **Απ. Γεωργιάδης**, στον ΑΚ των Γεωργιάδη/Σταθόπουλου, υπό το άρθρο 932 Νο 17). Επομένως, επί θανατώσεως προσώπου, τα κριτήρια (προκειμένου να ενταχθεί κάποιος στην οικογένεια του τελευταίου και εντεύθεν να είναι δικαιούχος χρηματικής ικανοποίησης εκ της αιτίας αυτής, κατά την ΑΚ 932 εδάφ. γ΄), είναι δύο : **ένα νομικό** και ειδικότερα η στενή συγγένεια αυτού με τον θανόντα (αφού περί αυτής αναφέρεται το Όγδοο Κεφάλαιο του Τέταρτου Βιβλίου του ΑΚ- άρθρα 1463 και 1464) **και ένα πραγματικό** και συγκεκριμένως ο σύνδεσμος αυτού με τον θανατωθέντα με αγάπη (Βλ. **Κρητικό**, Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα, έκδ. 1998, Νο 953). Υπό τα δεδομένα αυτά, παρέπεται αναγκαίως και ότι υπάγεται στην έννοια της οικογένειας του θανόντος κατά το άρθρο 932 ΑΚ μόνον εκείνος από τους συγγενείς του, ο οποίος αποδεδειγμένως υπέστη ψυχική οδύνη από την θανάτωση εκείνου (**Καυκάς**, ΕνοχΔ, έκδ. 1975, υπό το άρθρο 932 § 3 σελ. 915-916. **Πατεράκης**, Χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, έκδ. 1995 § 5 IV 1 γ΄ σελ. 304 επ. **Κρητικός**, ανωτ. περιθ. αριθ. 953, 954. **Δεληγιάννης/Κορνηλάκης**, Ειδικό ενοχικό δίκαιο τ. ΙΙΙ έκδ. 1992 § 385 σελ. 294-295).

- (εν πάση περιπτώσει) ότι τα επιδικασθέντα ποσά της χρηματικής ικανοποίησης σε όλους τους ενάγοντες είναι υπέρογκα και εντεύθεν προσβάλλεται η συνταγματικώς επιβαλλόμενη αναλογία μεταξύ αφενός του αιτίου (του θανάτου τινος) κι αφετέρου του αιτιατού (της χρηματικής ικανοποίησης των μελών της οικογενείας του)⁹ και

⁹ **ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ΄ Η ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ**

ΜΕΛΕΤΕΣ

- Αναλογικότητα και αναιρετικός έλεγχος για υπέρμετρη επιδίκαση ποσού λόγω ηθικής βλάβης. (Σχετ. Νομολ.: ΑΠ 132/2006, ΟλομΑΠ 43/2005) (Μελέτη του **Γεωργίου Μητσόπουλου**, δημοσιευμένη στα ΧΡΙΔ 2006, 769).

- Αρχή της Αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ.1 του Συντ): Ελέγχονται αναιρετικά οι δικαστικές αποφάσεις για τη μη τήρηση της αρχής της αναλογικότητας και μάλιστα με απ'ευθείας εφαρμογή της και ειδικότερα για το "εύλογο" ως προς το ύψος της επιδικασθείσας χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης (άρθρο 932 ΑΚ). (Σχετ. Νομολ.: ΑΠ 132/2006, ΟλομΑΠ 43/2005, ΣΤΕ 2938/2005).

(Μελέτη του **Απ. Κλειδωνόπουλου**, Δικηγόρου, δημοσιευμένη στη ΕΛΔ 2007, 1607).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

- Χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που προκλήθηκε από εξύβριση και συκοφαντική δυσφήμιση. Κατά τον προσδιορισμό του ποσού, δεν πρέπει να υποβαθμίζεται η απαξία της πράξης ούτε όμως η επιδίκαση ιδιαίτερα υψηλού ποσού να οδηγεί στην εξουθένωση του ενός μέρους και στον υπέρμετρο πλουτισμό του άλλου. Η επιδίκαση υπέρμετρα ασυνήθιστης χρηματικής ικανοποίησης, παραβιάζει τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και ιδρύει τον εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 λόγο αναίρεσης. Αναιρεί εν μέρει την ΕφΑθ 6653/2004 (ΑΠ 132/2006 ΕΛΔ 2006/742, Αρμ. 2006/757, ΕπισκΕμπΔικ 2006/96 με παρατηρήσεις **Κ. Παμπούκη**).

- Κατά το άρθρο 932 ΑΚ, σε περίπτωση αδικοπραξίας το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης. Κατά τη σταθερή νομολογία του Αρείου Πάγου ο προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης που οφείλεται στο δικαιούχο βάσει του άρθρου 932 Α.Κ. αφέθηκε στην ελεύθερη εκτίμηση του δικαστηρίου της ουσίας. Η κρίση αυτή σχηματίζεται από την εκτίμηση πραγματικών γεγονότων χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε κάποια νομική έννοια ώστε να μπορεί να νοηθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου είτε ευθέως (αριθμός 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ) είτε εκ πλαγίου (αριθμός 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ) και επομένως η σχετική κρίση του δικαστηρίου της ουσίας στον καθορισμό του ύψους της οφειλόμενης χρηματικής ικανοποίησης δεν υπόκειται στον έλεγχο του Ακυρωτικού. Εξάλλου, το άρθρο 25 του ισχύοντος Συντάγματος το οποίο ορίζει ότι "Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως απόμους και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους ... Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας", επιβάλλει σε όλα τα κρατικά όργανα, συνεπώς και τα δικαιοδοτικά, κατά τη στάθμιση των εκατέρωθεν δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, να λαμβάνουν υπόψη τους την εκάστοτε αντιστοιχία μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκεται εκάστοτε (Ολ. ΑΠ 43/2005).

- Κάθε άλλη παραδοχή της αποφάσεως (επί της υπαιτιότητας, του ύψους των επικαλουμένων ζημιών κλπ) που πλήττει την εταιρία μας.

8. Η παραδοχή της ως άνω αποφάσεως ότι, για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, λαμβάνει υπόψιν και « ... την κοινωνική και περιουσιακή κατάσταση των μερών ... »¹⁰, επομένως και της εταιρίας μας, είναι μεν αβάσιμη νόμω¹¹, **όμως κατά τη γνώμη μου** - για λόγους δικονομικής τακτικής - δεν ενδείκνυται να προσβληθεί από τούδε με λόγο εφέσεως, παρά να αφεθεί απρόσβλητη, μήπως και υποπέσει στο ίδιο νομικό σφάλμα και το εφετείο, οπότε, (εάν η απόφαση και αυτού θα είναι δυσμενής για την εταιρία μας στο οικείο σημείο της), θα έχουμε **βάσιμο αναιρετικό λόγο** εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 εδάφ. α΄ ΚΠολΔικ, δηλαδή για εσφαλμένη ερμηνεία/εφαρμογή διατάξεως ουσιαστικού νόμου και συγκεκριμένως εκείνης της ΑΚ 932 και **παραλλήλως** βάσιμη αίτηση αναστολής εκτελέσεως εκ του άρθρου 565 ΚΠολΔικ.

Στην προκειμένη περίπτωση με τον πρώτο πρόσθετο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως από τους αριθ. 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου ότι με το να επιδικάσει τα προαναφερόμενα χρηματικά ποσά ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για την προσβολή της προσωπικότητας του παραπάνω ανηλίκου, παραβίασε, ευθέως, και εκ πλαγίου, την αρχή της ναλογικότητας που ισχύει με βάση το άρθρο 25 του Συντάγματος για το άρθρο 932 Α.Κ.

Τίθεται επομένως το ζήτημα αν η αναλογικότητα ως υπερνομοθετική αρχή που καθιερώθηκε με το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος ιδρύει τους αναιρετικούς λόγους του άρθρου 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔικ, ώστε να ελέγχεται αναιρετικά η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας για το εύλογο ή όχι του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης που επιδικάστηκε ή η αναλογικότητα είναι ερμηνευτική αρχή που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικού ή δικονομικού κανόνα δικαίου. Και επομένως δεν ιδρύεται μ' αυτή λόγος αναιρέσεως αλλά προϋποτίθεται η ύπαρξη λόγου αναιρέσεως για παράβαση κανόνος δικαίου κατά τον έλεγχο του οποίου θα κριθεί εάν κατά την τελολογική ερμηνεία αυτού παραβιάστηκε και η αρχή της αναλογικότητας. Το ζήτημα αυτό είναι, κατά την κρίση του δικαστηρίου, γενικότερου ενδιαφέροντος, αρμοδιότητας της Ολομέλειας [άρθρο 563 παρ. 2 ΚΠολΔ] στην οποία πρέπει να παραπεμφεί ο άνω 1ος λόγος του δικογράφου των προσθέτων (ΑΠ 195/2007).

- Δημοτικές και κοινοτικές εκλογές. Ακύρωση της εκλογικής διαδικασίας για την εκλογή συγκεκριμένου προσώπου ως δημάρχου. Συκοφαντική δυσφήμιση από τους οπαδούς του εν λόγω υποψηφίου κατά δικαστικού υπαλλήλου. Αγωγή αυτού με βάση την προσβολή προσωπικότητας. Επιδίκαση υπέρ αυτού αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης. Ασκήση αναίρεσης με λόγο ότι η ανωτέρω αποζημίωση είναι ιδιαίτερα χαμηλή και ότι παραβιάζει τη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας. Παραπομπή στην Ολομέλεια για να διευκρινισθεί αν η αρχή της αναλογικότητας εισάγει κανόνα δικαίου ή ερμηνευτική αρχή συγκεκριμένου κανόνα δικαίου. (Παραπέμπει στην Ολομέλεια την αναίρεση κατά της 391/2004 ΕφΚρήτης) (ΑΠ 918/2007 στη ΝΟΜΟΣ).

Βλ. επίσης στην ΕπΣυγκΔικ 2007/237 και 473.

¹⁰ Βλ. στο φ. 8 αυτής, (δεύτερη σελίδα, προς το τέλος).

¹¹ ΑΠ 716/2008. Σπυριδάκης, ανωτ., § Ζ (5) σελ. 145.

9. Οίκοθεν νοείται ότι θα ασκηθεί παράλληλως ενώπιον του δικαστηρίου που εξέδωσε την πρωτόδικη απόφαση και αίτηση αναστολής εκτελέσεως της περί προσωρινής εκτελεστότητας διατάξεως της εκκαλούμενης αποφάσεως¹².

10. Στην ως άνω αίτηση θα σωρευθεί και αίτημα προσωρινής διαταγής περί μη εκτελέσεως, μέχρι την ημέρα συζητήσεως της κύριας αιτήσεως¹³, κατά δε την τελευταία αυτή ημέρα θα ζητηθεί από το δικαστήριο που θα εκδικάζει την εν λόγω αίτηση **είτε** η συνέχιση ισχύος της διαταγής αυτής (εάν θα έχει δοθεί) μέχρι να εκδοθεί η απόφαση επί της αιτήσεως **είτε** η έκδοση προσωρινής διαταγής (εάν το αρχικό αίτημα εκδόσεως της διαταγής αυτής – κατά την κατάθεσή της – είχε απορριφθεί) και αύθις μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως.

¹² ΚΠολΔικ 912.

¹³ **Φαλτσή**, Δίκαιο αναγκαστικής εκτελέσεως, (Γενικό μέρος), § 16 περιθ. αριθ. 52 σελ. 274, όπου κι άλλες παραπομπές σε συγγραφείς και νομολογία, στις υποσημ. αριθ. 147 και 148.